

ŠVÉDSKO: Až do hořkého konce 2.část

- CZ24 News | 29. února 2020

ŠVÉDSKO: Zachraňování světa a migrantů

V těchto dnech se rozvířila diskuse po zprávě, že jistý domov ve Stockholmu pro více než 100 seniorů bude vyprázdněn, aby bylo místo pro migranty. Zatím není známo, kam se švédští senioři podějí. Snad vždy jsou hybnou silou kopání do spoluobčanů sociální demokraté, a často si bič socialismu na sebe upletli senioři sami, když pro socanskou nomenklaturu desítky let hlasovali.

Dalším oficiálním zachráncem světa je Gréta, která ovšem nespasí svět ani nezabrání domnělé klimatické katastrofě. Stejně jako evropská bezjaderná zóna Olofa Palmeho v Evropě a podobné spasitelské ideje. Švédsko staví stále nové Potěmkinovy kulisy, vystavený obrázek vlastní země je vždy důležitější než občané a odpovědnost za skutečnost, ve které žijeme.

Pravdou zůstává, že Švédové mají obzvláštní dar šířit své méně či více fanatické ideologie po světě, viz Gréta a jí propagovaný klimatický fanatismus, nebo cesta k blahobytné a spravedlivé společnosti skrze socialismus. Proč se jejich úchylné nápady tak často ve světě ujímají, mi zůstává záhadou. Skutečnost už mohla dávno přesvědčit svět o staré pravdě, že cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly. Stejně pořekadlo je kupodivu dobře známé i ve Švédsku. Přesto se zde rodí neúměrně mnoho spasitelů světa a voliči si je znovu a znovu volí na vedoucí místa ve státní, krajské i městské správě.

Významní kritici současného stavu

Bývalý šéf ocelářského koncernu Sandvik P.O. Eriksson v rozmluvě na alternativních mediích potvrdil myšlenku, že klimatické hnutí se stalo náboženstvím. Snad se tu objevuje stará pravda, že člověk potřebuje nějakou víru. Klimatické náboženství je silně dogmatické, takže jeho stoupenci potlačují veškerou otevřenou diskusi, i vědci z oblasti klimatologie jsou vyloučeni, není jim dovoleno o tématu svobodně hovořit. **Fakt, že 80 % národa po desetiletí migrantské katastrofy volí stále stejné partaje a politiky**

a nereaguje na prudce se zhoršující společenskou situaci, naznačuje silně zablokované hlavy a myšlení. Jinými slovy jde zřejmě o úspěšné levicové vymývání mozků a nekritickou víru ve schopnosti státu splnit své sliby.

Výhybku na kolej k růžové socialistické budoucnosti sice nastavili socanští darebáci typu Olofa Palmeho, dnes však se k nim (především k sociálním demokratům) přidaly i dřívější měšťanské strany, takže dokonce zmizel rozdíl mezi levicí a bývalou konzervativní stranou Moderata (Umírněných, M) a rozpadla se i celá opoziční Aliance.

Křiklavým příkladem je bývalý premiér Reinfeldt (M), který vyzval národ k otvírání srdcí, nastartoval neomezené přijímání muslimských migrantů a i nyní pokračuje v podpoře globalismu proti národním zájmům země. Na nedávném sjezdu Moderata byl Reinfeldt pozván jako řečník, což by neznalého poměrů mohlo překvapit.

Leif Östling, bývalý šéf koncernu Scania, se nechal vyzpovídat v alternativní SwebbTV a vyjádřil svou kritiku švédské bezbřehé migrační politiky. Vzniklo velké pozdvižení a nyní je pronásledován a odstraňován ze společenských funkcí.

Östling zřejmě nepochopil, že svoboda projevu, názoru a tisku není povolena k praktickému použití, nýbrž je jen slavnostní fasádou v zákoníku, dodávající Švédsku zdání demokracie. Teď byl ale poučen.

Co tedy vlastně řekl, že se nad tím švédská levicově liberální nomenklatura tak rozčílila? **Hlavně dvě věci:**

1. Jednak otevřeně varoval před vývojem v no-go zónách, kde právní stát ztratil kontrolu a kriminální gangy se zbraněmi v rukou mají hlavní slovo, což může vyústit v občanskou válku, pokud nezodpovědná politika posledních desetiletí bude pokračovat.

Nemusí k tomu dojít před nejbližšími volbami, ale je to zcela realistický směr vývoje vzhledem k balkanizaci a rostoucí moci etnických klanů, kultury a importované násilné ideologie islámu. Stačí se podívat, jak to vypadá v domovských zemích migrantů, abychom pochopili nebezpečí, že jednou budou většinou v zemi. Na příkladu Mexika je vidět, jak velkou moc mohou získat kriminální gangy ve slabém státě.

2. Druhé „nepřijatelné“ tvrzení bylo, že je těžké integrovat Somálce do švédské společnosti. I přesto, že to je dnes dobře doložená skutečnost.

Östling vyprávěl, jak Scania za jeho šéfování zaměstnala v provozu asi stovku Somálců, ale pokus žalostně ztroskotal. Osm z deseti nedokázali pracovat ve skupině nebo dodržovat časy, jak je vyžadováno na švédském pracovišti.

Jeho vyprávění nebyly pouze jeho názory, nýbrž konkrétní zkušenosti z jeho dlouhé a důkladné průmyslové kariéry. Zde byl jasný a křiklavý kontrast k naivním, od skutečnosti odtrženým představám o integraci a multikulturní společnosti dnešních extrémních levičáků.

Budoucnost však vidí Östling ve světlých barvách. Globální vývoj vidí jako demokratický díky tomu, že dnes všichni mají možnost se snadno připojit na zdroje informací a zpráv. Všichni mohou udělat fotografie nebo podat zprávu. Moc ztratila informační monopol, přes všechnu snahu si ho podržet.

Říká: „Vývoj jde nezadržitelně od socialistického modelu s jeho plánovaným ekonomickým myšlením k tržnímu hospodářství.“ Jako příklad dává volby 2019 ve Velké Británii, kde voliči jasně ukázali odpor k levičáckému programu labouristů pod vedením Jeremyho Corbyna. A platí to i pro země jako Čína a Rusko. Obyvatelstvo nesouhlasí s tím, aby ideologie řídila jeho ekonomickou úroveň.

Peter Springare, policista, vystoupil nebojácně s kritikou poměrů v policii. Říká ve své nově vydané knize „Peter Springare, policista“, že důležitým faktorem pro nástup na kriminální dráhu je chybějící pocit sounáležitosti a nebyt viděn, pocit vlastní nedostatečnosti či neschopnosti.

Zdá se, že tato potřeba být viděn je u Švédů obzvláště silně vyvinutá a přežívá u nich i v dospělosti. To může být vysvětlením extrémní snahy švédských politiků udržovat a šířit za každou cenu růžový neposkvřený „obrázek Švédska“, ať se v ulicích střílí, nebo ne. S tím obrázkem se oni sami ztotožňují, je to jejich osobní fasáda.

Stabilita a základní pocit bezpečí se tvoří během let dospívání v rodinném

zázemí. Předpoklady pro pozitivní vývoj mají vytvářet rodiče. Pokud tyto předpoklady pro rozvoj osobní odpovědnosti chybí, vzrůstá riziko, že se jednotlivec ocitne v jakési zemi nikoho, třeba v destruktivní skupině, kde má možnost se zviditelnit, upoutat na sebe pozornost.

Stejně jako členové kriminálního gangu, i vláda vyžaduje pozornost a trestá každého, kdo by ji haněl. Ve vládě jsou stejní kriminálníci s podobnými pohnutkami jako zločinné gangy.

Když se postupem času Potěmkinova fasáda hroutí, Švéd svůj názorový koridor vyměňuje, ale potajmu a nenápadně.

Tyto mechanismy jsou nejnápadnější u sociálních demokratů, levicových extremistů, žurnalistů a novinářů. Změna jejich názoru ale neznamena, že by protivníkovi v debatě přiznali pravdu. Na osočovaných ponechávají jejich odsouzení, nedochází k otevřené debatě. Jako by dotyčný ten poslední názor měl odjakživa, a nemá se tedy za co omlouvat. Nepřiznávají žádnou chybu, prostě naráz otočí a mají jiný názor. Nikdy nepřiznají, že protivník měl tento názor už řadu let a že ho za něj haněli a pronásledovali. Peter Springare říká: „Švéd není upřímný.“

A dále: „Věnujeme se (policii) blábolům, hloupostem a sociálním experimentům místo toho, co od nás očekávají daňoví poplatníci. Máme vedení dávající přednost věčným součinnostem a multi-kulti plánům, rovnostářským cílům, zatímco střelba na ulicích, výbuchy bomb, vraždy, loupeže, přepadání a hrubé znásilňování zůstává nevyšetřeno a nepotrestáno. Policie neplní svůj úkol a šéfové se schovávají za lži a kulisy a ukazují nám beze studu manipulované statistiky. Je to prohnitý stát.“

Ten, kdo odpírá věřit mému popisu švédského úpadku, by měl číst Springareho knihu napsanou po mnoha létech policejní služby a zcela věrohodnou, stejně jako otřesnou. Píše o rozšířené korupci typu nepotismu, o prohnitém právním státě, o vykleštěné inkompetenci jeho vedení. O policii jako státu ve státě, z čehož je zřejmé, že stejný úpadek, pohrdání zákonem a nepotismus vládne i ve veřejné správě. I pro vyšší policejní šéfy je „obrázek policie“ stejně důležitý jako „obrázek Švédska“ pro vedení země.

I zde se staví kulisy a budují fasády, důležitější než původně přidělené činnosti. Ani po prožití mládí v bolševickém svrabu není lehké zcela uvěřit policistově líčení švédské skutečnosti.

„Během pár desetiletí rozkvetla kultura záměrné manipulace s fakty a nepotické korupce přátelíčkování, a uhnízdila se nyní definitivně uvnitř nové policejní organizace.“

„Policejní práce je zpolitizována a řízena politickou korektností. Rozhodnutí jsou řízena emocemi v míře, jaká neexistovala letech 1970-80. Jako by policejní šéfové neustále drželi prst ve vzduchu, aby nezmeškali okamžik, kdy se vítr obrátí.“

Dnes, 15.12.2019, zpráva z malého města Gislaved. **Tři maskovaní muži s mačetami vnikli do restaurace a na místě zabili jednoho hosta, který se postavil na odpor a chtěl bránit i ostatní.** První starostí policie bylo, zda mají čin klasifikovat jako zabití, nebo vraždu. Jako vždy nemají žádný komentář a odmítají i popsat, jakou zbraní byl čin spáchán. Vydávají nejmenší možné množství informací, zatajují jich co nejvíce.

V Hovås, blízko centra Göteborgu, jsou dvě školy, jejichž žáci byli v posledních týdnech opakovaně vystaveni loupežným přepadením.

Odpovědný policajt Lennart Ronnebro se vyjádřil takto: „Riziko, že někdo bude tomuto 'vystaven' (rozuměj 'přepaden') není tak velké. Řekl bych, že není třeba na něco myslet, to je jen něco, co se občas stane, ale ne zase tak často.... Během let jsme mluvili s mnoha mladými a víme, že to na ně velmi zle působí. Když někdo není zvyklý na násilí a výhrůžky, tak je to traumatická událost, která v člověku nadlouho uvázne.“

Nový švédský normál: Až si zvyknete, tak to bude lepší, ostatně se to nestane každému, tak není třeba na to myslet.

Další zpráva z konce ledna 2020: **Zadržení zločinci v Göteborgu jsou po dobu vyšetřování**

hýčkání přidělem cigaret a žvýkacího tabáku zdarma na účet daňových plátců. Cena 20 000 až 30 000 SEK na den.

Je jasné, že stav policejní organizace je zmenšeným obrázkem celé švédské společnosti.

Švédské archivy, dějiny a tradice

Švédský občan žije ve víře, že švédské archivní materiály jsou ty nejlepší a nejúplnější na světě, stejně jako že švédská morálka je nejlepší na světě.

Jako mnoho jiného ve švédské báčorce se i toto ukazuje být čistou lží. Švédské archivy jsou stejně vybrakované jako švédská morálka.

Aron Flam, stand-up komik a diskutér, ukázal, že v archivu Říšské banky dnes z 1800 metrů tiskovin zůstal pouhý zlomek. Většina je odstraněna a nebyť amerických archivů, kde jsou dokumenty netknuté, mnohá fakta by byla zničena revizionisty.

Schopnost švédských historiků správně zapsat dějinnou událost je silně

omezená. Hodnověrnost tohoto národa jako objektivních výzkumníků a udělovatelů Nobelovy ceny je nutno zpochybňovat. Stát, který vědomě a systematicky vyřazuje archivní materiály, stejně jako decimuje morálku, by neměl mít ten status jaký dnes ve světě přese všechno má.

Prizpůsobit dějiny svým ideologickým cílům je zcela otevřeně na programu této nomenklatury. Úřad pro školství má nový cíl – škrtnout antické dějiny z osnov pro základní školy, zřejmě je tam příliš moudrosti antických filosofů a to může být nebezpečné pro vládnoucí elity. Samostatné myšlení je třeba potlačovat.

Přestože vědomosti jsou dnes dostupnější než kdy dříve, má vzdělanost nižší status než před 50 lety. Návrh Úřadu pro školství škrtnout dějiny antiky z osnov dějepisu není žádná nehoda, ale jen vrchol ledovce. Stejný pohled na vědomosti stojí za návrhem odstranit lyriku, pohádky a mýty z osnov a nahradit je texty vyjadřující současnou převládající módní ideologii.

Modernizace vyžadovala, aby občané pochodovali v taktu, ale vzdělání je dělalo individualistické, zpochybňující a obtížné ovládat. University byly předělány na továrny pracovních sil a úkolem školy se stalo školení pracovních sil.

Když toto píšu, je svátek Lucie 13.12., tradičně slavený průvodem mládeže, volbou nejhezčí Lucie se světelnou korunou ve vlasech, zpěvem příslušných písní se svatou Lucií na prvním místě. Oslavuje se návrat světla po zimním slunovratu a také snad přicházející vánoce. Popíjí se svažené víno a k tomu speciální sušenky, pepparkakor. V každyčském kostele, na radnicích i na pracovištích probíhají oslavy a vyvolávají milou předvánoční atmosféru, je to stejně rozšířený zvyk v zimě. jako je oslava letního slunovratu, midsommar. V našich oblastních reklamních novinách jsou desítky inzerátů, kde že bude slaveno.

A teď si představte, že Švédská státní církev si nechala vytisknout oznámení o Lucia-koncertě, kde místo pohledné Lucie se světlý ve vlasech je krysa se stejným příslušenstvím na hlavě. Ne malá roztomilá myška s očima jako korálky, ale opravdová krysa, jaké kdysi roznášely mor. Nekecám, tady to máte:

Je to poprvé, co jsem zaznamenal takové zvěrstvo, a nemůžu přijít na smysl a důvod pachatele. Snad

podle příkladu arcibiskupky pokus nejen o hanění křesťanské zvěsti, ale i národních tradic. V každém případě je to další obrázek do panoptika Švédské státní církve, jejího psychického stavu a rozkladu. Předpokládám, že za tím je opět nějaká úchylná politicky korektní ideologická myšlenka.

Podobenství Wasa

Dnešní Švédsko připomíná královskou loď Wasa (převrátila se a potopila při první plavbě 1628 po cca tisíci metrech) – nárokuje si velikost, ale neschopná plavby.

Vědělo se o nedostatecích lodi? Konstruktor věděl, kapitán rozuměl, důstojníci tušili, námořníci se obávali, tesaři dostali zapláceno.

Stabilita byla přezkoušena, námořníci běhali sem a tam po palubě, pozorovali, jestli se naklání. Nakláněla se. Pokus byl přerušen, loď byla zjevně neschopná plavby. Ale co všechny investice a králova prestiž? A tak vyjela, plachty byly vytaženy a střílny pro děla otevřeny. Lidé sotva stačili zakřičet “hurááá”, než se potopila.

Po “neštěstí” nebyl nikdo volán k zodpovědnosti, neboť sám král byl spoluvíníkem a záměr byl dobrý. Byla to naivita? Ne – byla to pýcha, kterou bohové trestají.

Ale je z ní pěkné museum. Třeba i naše epocha dostane své museum. Na paměť jedné “humanitární velmoci”. Na paměť „Obrázku Švédska” – grandiosní narcisistické představy o Švédsku jako o Božím daru lidstvu, o příkladu politické třídy zcela zabrané do svého psychotického bláznovství a zralé pro uzavřené izolované oddělení.

Nelze ovšem tvrdit, že 100 % Švédů je zbabělých a slabomyslných, to by byla nebezpečná a průhledná generalizace. Odvážím se dnes tvrdit, že takových Švédů je “jen” okolo 80 %.

Jinak se nedají vysvětlit výsledky voleb za posledních několik desítek let, projevy chronicky stejných sympatií pro strany, které se v ničem podstatném neliší, paktují se mezi sebou v socialistickém duchu a za každou cenu udržují zemi na cestě k úpadku. Což je synonymum pro zachování koryta pro zkorumpované politiky.

Dokonce i strana křesťanských demokratů (KD) je nakažena šílenstvím a navrhuje, aby naše mrtvá těla patřila státu. Řada aktivistů se přirozeně hned myšlenky chytila. Kdo nechce ze svého těla udělat skladiště rezervních dílů, ať si nemyslí, že v případě potřeby dostane srdce nebo ledvinu někoho jiného!

Lidé dostatečně staří, aby si pamatovali fungující a bezpečnou společnost, zažívají dnes úzkost nebo depresi. Mladší generace, která zažila jen to, co ti starší nazývají “společnost v rozkladu”, ukazují známky cynismu. Často se utíkají ke Grétě, která varuje před zánikem a symbolizuje záchranu.

Tak to vypadá v zemi, kde rozum, rozvaha a míra byly vyloučeny a stupidita dostala volný prostor. Bláznovství panuje a dutá slepá palice určuje směr. Je smutné, když vládnoucí osoby jednají jako těžce psychicky zaostalé.

Tyranie neschopných drží Švédsko v železném objetí. Pravda je nepřítel, kterého je nutno sabotovat, jak dlouho jen je možné. Desinformace a manipulace jsou všudypřítomné a vydatně podporované “užitečnými idioty” a politicky korektními médii.

Nejvýrazněji je celá inkompetence vidět na migrantské katastrofě, která ničí a sužuje zemi a nad níž vláda ztratila veškerou moc.

V říjnu přišla zpráva o uznání nově založené muslimské strany úřadem pro volební záležitosti. Přes milion muslimů bude tedy ve volbách 2022 mít možnost volit svoji stranu. Bude zajímavé sledovat odliv sociálně demokratických voličů k této straně a reakci socanských zrádců, kteří nabírali muslimy do země především jako volební dobytek.

Švédové jsou velmi zvláštní lid: Jako by vítali jak masovou imigraci, tak státní dohled, podle toho s jakou ochotou hlasují pro rostoucí gangsterské násilí proti nim samým, a aby již dříve úzký povolený názorový koridor byl ještě více zúžen a státní dohled byl úplný.

Během 200 let míru a 100 let neustále stoupajícího blahobytu si Švédové odvykli samostatně myslet. Vyplatilo se nasadit lidem klapky na oči, aby neviděli, čím se mocipáni zabývají, a jakmile se děje něco zneklidňujícího, dělají, že spí, nebo hrají spolu s elitami ve všech politických trendech.

Problém pro ty, kteří vidí mraky totální diktatury na obzoru a chtějí probudit lidi, je, že Švédové během více než století postavili proti takové informaci zeď.

Dědický fond

Majetek po zemřelých, kteří nemají příbuzné ani nezanechali (platnou) závěť, kdo má zdědit jejich pozůstalost, přechází do „Obecného dědického fondu“, který vlastní stát.

Peníze z fondu rozděluje představenstvo jmenované vládou. Do nedávna byli přednostními příjemci děti, mládež a postižení lidé. V posledních letech zařadila vláda mezi příjemce také t.zv. „nově příchozí“, t.j. migranty.

Ve fondu je okolo 5 miliard švédských korun. Fond roste každým rokem a může ročně darovat víc než miliardu na více či méně fantastické projekty, pokud vykazují magické výrazy „děti, mládež, invalidé, nově příchozí nebo novotvorba“. Kam jdou tyto peníze?

V první řadě se státní zástupce snaží, aby dědictví připadlo státu.

Samo představenstvo fondu (Kammarkollegiet) spotřebuje ročně cca 60 milionů. V současné době je těžké najít dostatek projektů na utracení zděděných peněz. Proto se představenstvo snaží najít potřebné spolky pomocí filmů, domovských stránek a reklamy.

Za poslední desetiletí byly uděleny miliardy na projekty jako hip-hop tanec, drag-revue, setkání mezi „nově příchozími“ a pacienty s afasií, a řada projektů, které měly zabránit přispívání Švédska teroristům islámského státu (IS) – ale když tito odjeli bojovat, byli po návratu rehabilitováni...

Žadatel o prostředky z fondu zvyšuje pravděpodobnost přijetí své žádosti kombinací pojmů jako „mládež, integrace, předcházení násilí, psychický handicap, pracovní podpora, sociální integrace“. Mnoho t.zv. ideových spolků se naučilo, jak se má úspěšná žádost o peníze formulovat.

Řada projektů je jistě provedena podle plánu a v pořádku. Podle pokynů shora však sledování či revize není prováděno, většinu tedy nelze vyhodnotit.

Několik příkladů 2019:

Youth 2.0 - Cílem projektu je spolu s „nově příchozími“ hbtq-osobami vyvinout metody pro lepší příjem cílové skupiny.

Jazyk v pohybu - Projekt má usnadnit výuku řeči pro „nově příchozí“ a udělat výuku zábavnou použitím divadla a dramatické pedagogiky při výuce jazyka.

Integrace aktivní rehabilitací - Tento projekt má za cíl dát „nově příchozím“ s poškozenou páteří možnost samostatného a aktivního života ve švédské společnosti.

Podnikání pro mladé „nově příchozí“ - Cílem je dát „nově příchozím“ žákům možnost podnikat pomocí lepších znalostí o společnosti, podnikání a pracovním trhu.

Hlasy hochů o cti - Jde o vývoj národního webu s různými podpůrnými zásahy pro mladé muže s problémy v oblasti cti a úcty (problém u příchozích z Blízkého východu).

Naše cesta ke klimatické spravedlnosti - Projekt nabízející mladým fórum pro aktivity pro spravedlivější a udržitelnější společnost.

Klima všedního dne - Projekt od a pro mládež 15-25 let pro zmírnění následků klimatických změn.

Tyto projekty mohou sloužit jako ilustrace čtyř tézí Milтона Friedmana, jak lze rozházet peníze:

- 1. Můžeš spotřebovat své peníze sám pro sebe. Obvykle jsi opatrný a chceš mít ze svých peněz maximální užitek.*
- 2. Můžeš vydat své peníze na někoho jiného. Např. na narozeninový dar. Zde už nejsi stejně opatrný pokud jde o obsah daru, ale dáváš pozor na sumu výdajů.*
- 3. Můžeš vydat peníze někoho jiného sám na sebe. Potom budeš mít zaručeně dobrý oběd.*
- 4. Můžeš vydat peníze někoho jiného na někoho jiného. Potom nejsi obzvláště neklidný o kolik peněz jde, ani co za ně dostaneš.*

Postoj švédského státu představuje bod 4. Tu si lze hrát na bohatého strýčka z Ameriky a pěstovat svůj humanitární obrázek Švédska s jeho krásnou fasádou. Celý sektor veřejné správy a jeho nakládání s daněmi, všechny příspěvky spolkům, institucím, i zločineckým organizacím a osobám potřebuje totální revizi.

Po opětovné střelbě a výbuchu v Malmö 9.10.2019 hledají zdejší sociální demokraté „politického tajemníka“ s tímto popisem činnosti:

Hledáme: Politického sekretáře!

Už tě unavují všichni, kdo mluví o obrázku Malmö? Chceš být u toho a formovat Malmö zítřka? Sociální demokraté v Malmö hledají zručného tiskového mluvčího a стратега, který chce přejít od slov k činům. Toho, kdo je znaven vším, i těmi, kdo jen hledají chyby, a kdo chce raději být při tom a přispět ke změně.

Toto je velmi výmluvná ilustrace dnešního socialistického rozpadu nejen Malmö, ale celé země. Má se formovat Malmö zítřka – ale jen na papíře, propagandou. Cílem není s politickou žumpou něco udělat, ale pouze udržovat fasádu v představách veřejnosti a světa tak dlouho jak jen to bude možné.

Není ani tak divné, že se mocipáni snaží ze všech sil udržet krásný „obrázek Švédska“ – je to vlastnost všech korytářů -, ale je divné a deprimující, že obyvatelstvo/voliči přistupují na jejich pokrytectví, místo aby je ve volbách odměnili jasnou odpovědí. 80 % voličů hlasuje setrvačně pro socialismus a zkorumpované politiky, kteří se spikli proti opozičním Švédským demokratům a vyloučili je z vlivu na politiku. **Při plném duševním zdraví by voliči měli udělat radikální změnu už před pár desítkami let. Tím je diagnóza daná** – a pro ten stav abnormality, bláznovství, lhářství, pokrytectví, darebáctví, zkorumpovanosti a slabomyslnosti dnes chybí dostatečně silná slova.

Černý humor se často stává skutečností:

Denník Dagens nyheter (Denní noviny, DN) spustil poplach, že mezi vycpanými zvířaty panuje nerovnoměrné rozdělení pohlaví. Redaktor jiných novin si nebyl jistý, jestli jde o skutečnost, nebo satiru. Poeho zákon prý říká, že může být obtížné vidět rozdíl mezi parodií na extrémní jevy a skutečným extrémem. Zde to ale byla skutečná „novinka“.

Rozdíl v rozdělení pohlaví sice nebyl velký – 40 % vycpaných ptáků a 48 % savců byly samice.

Hlavním poučením bylo, na jakou pitomost hlavní deník země plýtvá časem. Někdy je těžké vědět, jestli žijeme ve státě, nebo v žertovné parodii.

Současní, do velké míry feminizovaní sociální demokraté, se poněkud liší od bývalé státotvorné partaje. Už to není tradiční budování sociální společnosti a starost o dělnickou třídu, nýbrž platí „všechno všem, všechny chyby zavinil někdo jiný, všechno doprava od Zelené partaje je rasismus“. Nepotismus a názorové pózování se staly jedním ze základních rysů soc-dem politiky. Pózování na cestě k sektářství, výrazně podpořené feministkami tlačícími se k moci. Partaj bez programu, žijící už jen ze lživých obviňování druhých stran.

Po zvolení Stefana Löfvéna předsedou partaje byla výmluvná odpověď jedné politručky na otázku: Co bude teď?

„Ted' pošleme Stefana na 2 týdny (!) na politický internát (Bommersvik), aby se naučil být politikem.“

To je tedy pro sociální demokraty dostatečné, aby se z odborového předáka stal ministerský předseda země. Dva týdny partajního školení. Zde se m.j. v sauně navazují známosti a kontakty.

Vánoce byly přejmenovány na Zimní slavnost. Město Göteborg zrušilo vánoční slavnost z „ekonomických“ důvodů, měla stát 2 miliony švédských korun. Před rokem město mělo ještě dost financí, aby věnovalo 7 milionů na EuroPride oslavy.

Krise a rozpad společnosti probíhá mnohem snadněji v socialistickém systému, kde se všichni cítí nebo skutečně jsou nuceni být částí kolektivu, jedinec nemá možnost ovlivnit vývoj a vůdčí osobnosti byly eliminovány kolektivní ideologií. Všichni čekají, kdo ten vývoj do pekel zastaví, ale není nikoho, kdo by toho byl schopen, nikomu nebylo v socialismu dovoleno vyniknout. Švédsko je perfektní příklad vykastrovaného rovnostářství: nikdo si nesmí myslet, že je něco víc než ti druzí, proto se nikdo neujme nápravné role.

Po „lidovém domově“ (folkhemmet) se socialisté snaží vytvořit nové pojítko pro národ výrazem „společný hodnotový základ“ (värdegrund), nedostatečně definovaná hůl, kterou je možno praštit každého, kdo by se odchýlil od „stranické linie“. Nevypadá to, že by to většině vadilo.

Průměrný Švéd je vždy ochoten zatajit či zkrášlit skutečnost, aby tím něčemu nebo někomu vyhověl. Tím „něco“ bývají ideologie, jako je dnešní ideologie „dobra“ či ohledu na klima, tím „někdo“ bývají šéfové nebo politici u vesla.

Politici se již dlouho snaží namluvit Švédům, že jsou nadlidé, podobně jako vytrubovali nacisté třetí říše. V obou případech bylo motivací „dobro“ – v jednom případě pro členy germánského národa, v druhém případě všeobjímající dobro pro celý svět i za cenu vlastního zničení. A v obou případech je si svou tragedií vinný národ sám.

Zakladatel firmy TetraPak Ruben Rausing poznamenal: „Až odstraní desatero Božích přikázání a křesťanství ze škol, je konec.“ Dnešní situace mu dává naprosto za pravdu.

Odpadlictví od křesťanství a národního citění začalo cca 1968. Civilizační stav se ve srovnání s protestantskou morálkou propadl na podstatně nižší úroveň, a je to zaviněno jen vlastní hloupostí, nikdo jiný za to nemůže. V budoucnu se nedá vyloučit situace jako v Kosovu nebo v Libanonu.

Rozklad právního systému začal ve chvíli, kdy soud poprvé do svého rozhodnutí zamíchal ideologický aspekt, kdy rozsudek poprvé ovlivnil aktivista, místo zákona a zdravého rozumu.

Ten okamžik se dá časově umístit do roku 1968, příp. začátku let 1970, do doby panování Olofa Palmeho jako premiéra.

Hlavní část viny za indoktrinaci a přikázané vývojové jednosměrky nese jeho státoporná partaj sociální demokraté, kteří většinou vládli s podporou komunistů. Palme odstranil ustanovení o odpovědnosti úředníků za svá rozhodnutí, což vedlo k pokračujícímu rozpadu, korupci, nepotismu, libovůli.

Jak je to vůbec možné? Situace je tak otřesná, že se to prostě nedá pochopit!

“Humanitární velmoc”, která desítky let z peněz občanů miliardami korun podporuje teroristy, neziskové organizace, levicové diktatury v Africe či Jižní Americe, Muslimské bratrstvo, džihádisty vracující se z Islámského státu, nejhorší vyvrhele světa, pomáhá infiltraci islámu do veřejné správy a parlamentu, zve ozbrojené gangy na pizzu, kafe a zákusek, snaží se, aby i OSN se chovalo stejně odporně, což se jim daří. Aniž by se na cokoli zeptali občanů, zpronevěřují kolosální sumy na stovky jmenovaných cílů, i na vlastní síť nomenklatury.

A nikdo se neozývá, podíl voličů odpovědných partají je velmi stálý, všichni jako by souhlasili. Jak se takový stát má pojmenovat, charakterizovat? Lidé zřejmě ztratili pojem o tom, co je dobro a co je zlo.

JARO PLEVA